

A KIRÁLY FÁJA

A király fájának egy öreg almafát neveznek a faluvégen. Nincs azon semmi különös. Olyan, mint a többi öreg fa. Mohos a dereka, ritkás a koronája, aprós a gyümölcse.

Azért mégis nevezetes fa ez. Már egy napos korában aranyalmát termett. Nem is egyet, hanem kettőt. A király szeme láttára.

Régen volt ez, mikor a só sósabb, a méz mézesebb volt. Akkor történt, hogy a királynak dolga volt mifelénk. Ott lovagolt el a falu végén. Nagyon el volt merülve az ország gondjaiban, s tán föl se emelte volna a fejét, ha el nem nyeríti magát a lova.

– Mi bajod, Pejkó? – riadt fel a király.

Pejkó annak örült, hogy odaállt elébe egy kis ember, ásó volt a kezében, és azzal tisztelgett katonásan. De olyan katonásan ám, hogy még a királynak is öröme telt benne.

– Fogadjisten, szolgám – adta vissza a köszöntést emberségesen. – Kinek tiszteljelek?

– Támadi Balázs a becsületes nevem.

– Vitézhez illő név – mosolygott a király.

– Huszár voltam – húzta ki magát kevélyen a fehér hajú kis ember.

– Hát most mi vagy? – kérdezte a király.

– Most csak afféle vincellér vagyok – szúrta az ásóját a földbe Támadi Balázs, és vágta a hantot, mint huszár korában az ellenséget.

Megtudakolta tőle a király, mi lesz abból.

– Gödör biz ebből, tiszt úr.

– Hát minek lesz a gödör, Támadi Balázs?

– Ennek, tiszt úr, ennek! – emelte föl az öreg a földről a vastag facsemetét.

– Nem terem már az teneked – mosolyodott el a király. – Minek vesződsz vele?

– Nono, tiszt úr, teremhet az még énnekem is! – törölte az öreg inge ujjával homloka verejtékét. – De ha nekem nem, a maradékaimnak bizonyosan. Nem tudom, ki lehet a tiszt úr, de azt tudom, hogy csak arról a fáról szedi a legjobb ízű almát, amit az apja ültetett.

Egyik szeme elmosolyodott a királynak, a másik könnybe borult. El is érzékenykedett, s egy vadonatúj aranyat hajított le a gödörbe.

– No, Isten megáldjon, Támadi Balázs – emelte a kezét a sapkájához.

Az öreg akkorát rikkantott, hogy megint csak vissza kellett fordítani a Pejkót.

– Hohó, tiszt úr – kapta fel az aranyat –, nem megmondtam, hogy teremhet még ez az almafa énnekem magamnak is?

A király elnevette magát, és még egy aranyat hajított le az öreg huszárnak, aki hálálkodva csapta össze a kezét.

– Ó, bárcsak egész erdőm volna ebből a csudafából, amelyik már egy napos korában párjával termi az aranyat!

Eddig tart a mese a király fájáról. Az igazság pedig az, hogy minden fa aranyat terem, amelyiknek gondját viselik.

TÓTH ÁGNES versei

ANYÁM OLYAN

Anyám olyan, mint a tavasz,
rózsás ajkán sosincs panasz.
Kéknefelejcs a két szeme,
mindig én ragyogok benne.

Anyám olyan, mint a nyár,
haja arany napsugár.
Ha megbánt egy rossz gyerek,
felszárítja könnyemet.

Anyám olyan, mint az ősz,
őszibarack-lekvárt főz.
Spájzba rakja, ami termett,
elteszi az egész kertet.

Anyám olyan, mint a tél,
kontyocskája hófehér.
Háta kicsi domb-halom,
úgy sétál a karomon.

FAGYOSSZENTEK

Pongrác, Szervác, Bonifác,
szél hátán jön, hadonász.
Pongrác morog, mint a medve,
subájába tekeredve.

Szervác fején bundás sapka,
még a nagyapjától kapta.
Meleg csizma Bonifácon,
abban topog a tornácon.

Minden évnek májusában,
fagyot hoznak, tarisznyában.
Ablakunkon bekopognak,
kertek alján ólálkodnak.

Vacognak az almafák,
didereg a sok virág,
egyedül csak én nem fázom,
felvettem a nagykabátom.

KISS LEHEL

MÁJUSI VIRÁGÖZÖN

Mint fazékból a tej szokott,
úgy fut szét mindenütt a virágillat.
Átjárja kertünket, bokrainkat.
Érzed? Még ezt a versszakot
is belengi. Lilában, sárgában,
kékben, pirosban ékes a világ.
Biszeregnek a füvek és a fák,
s tapsikolnak fényesen, hálásan.

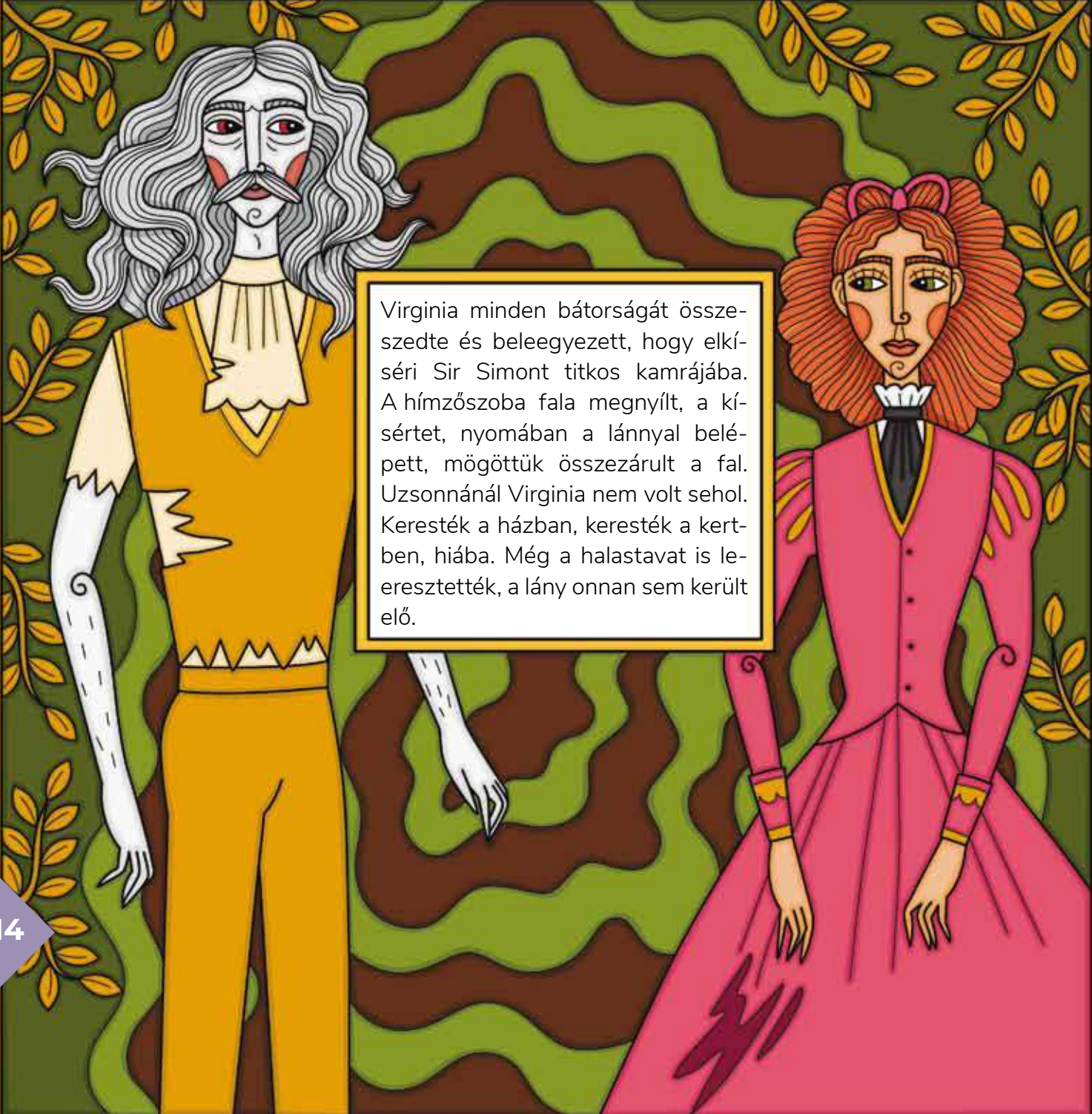
Bármerre fordulj, itt meg ott
is feslik a rügy, a bimbó, a béke,
s virágtenger ömlik útra, rétre,
mint fazékból a tej szokott.

❖ A CANTERVILLE-I KÍSÉRTET

9. rész

OSCAR WILDE elbeszélését átdolgozta
LÁSZLÓ NOÉMI, illusztrálta VASS JÓZSEF

Virginia minden bátorságát összeszedte és beleegyezett, hogy elkíséri Sir Simont titkos kamrájába. A hímzőszoba fala megnyílt, a kísértet, nyomában a lánnyal belépett, mögöttük összezárult a fal. Uzsonnánál Virginia nem volt sehol. Keresték a házban, keresték a kertben, hiába. Még a halastavat is leeresztették, a lány onnan sem került elő.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

